

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: J. K.**, nar. „X“, bytem „X“, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6.9.2012, č.j. 3601/DS/2012, JID: 121560/2012/KUUK/Ne,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 6.9.2012, č.j. 3601/DS/2012, JID: 121560/2012/KUUK/Ne, a rozhodnutí Magistrátu města Děčín, odboru správních činností a obecního živnostenského úřadu, ze dne 27.7.2012, č.j. OSC/63398/2012/Bedn, sp. zn. OSC/Rp-1095/41556/2012, **se pro vady řízení z r u š u j í** a věc se **v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** žalobci zaplatit náhradu nákladů řízení ve výši 3.300,- Kč do třiceti dnů od právního moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6.9.2012, č.j. 3601/DS/2012, JID: 121560/2012/KUUK/Ne, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Děčín, odbor správních činností a obecního živnostenského úřadu (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 27.7.2012, č.j. OSC/63398/2012/Bedn, sp. zn. OSC/Rp-1095/41556/2012, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona

č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť dne 3.5.2012 v 9:35 hod. v ulici Oblouková v Děčíně a dne 9.5.2012 ve 12:55 hod. na Novém mostě v Děčíně jako řidič motorového osobního vozidla tovární značky VOLKSWAGEN model Transporter se státní poznávací značkou „X“ nebyl na sedadle při jeho řízení připoután bezpečnostním pásem, čímž porušil ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, za což mu byla dle ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1.500,- Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení částkou ve výši 1.000,- Kč.

Žalobce v žalobě předně uvedl, že zásadně odmítá vinu za tyto přestupky. K přestupku, jenž měl být spáchán dne 3.5.2012 žalobce uvedl, že důvodem jeho zastavení zasahujícími policisty nebyla skutečnost, že by při jízdě nebyl připoután bezpečnostním pásem, ale skutečnost, že když jel se svým vozidlem v Děčíně po ulici Polské armády směrem do ulice Oblouková, minul přitom hlídku Policie České republiky. Jeden z těchto policistů, a to konkrétně policista H., jej poznal, neboť tento s žalobcem v minulosti již řešil několik přestupků, což bylo dle žalobce důvodem, proč jej následně zastavili. Žalobce tvrdí, že během jízdy užil bezpečnostní pás, a že ho měl řádně zapnutý. Pokud se týká spáchání druhého přestupku dne 9.5.2012 uvedl, že tento den jel v Děčíně po Novém mostě v levém jízdním pruhu, když přitom míjel pomalu jedoucí vozidlo, přičemž, než se zařadil zpět do pravého jízdního pruhu, jej z pravé strany předjelo policejní vozidlo, k jehož výzvě posléze zastavil na okraji vozovky. Při následné kontrole mu bylo policistou U., jež byl přítomen i řešení přestupku dne 3.5.2012, řečeno, že řídil vozidlo bez zapnutého bezpečnostního pásu. K tomuto žalobce dodal, že bezpečnostní pás měl a stále má zapnutý, pročež na oznámení o dopravním přestupku napsal slovo *nesouhlasím* a podepsal jej.

Žalobce dále uvedl, že v průběhu správního řízení pojal podezření, že správní orgán I. stupně stranní policistům, a proto navrhl provedení vyšetřovacího pokusu, resp. rekonstrukce, aby se prokázalo, zda je možné, aby zasahující policisté viděli, co uvedli. Žalobce doplnil, že k jeho údivu navržená rekonstrukce proběhla, nikoliv na místě spáchání přestupků za shodných povětrnostních podmínek a za jízdy jeho vozidla, nýbrž před budovou, kde je sídlo správního orgánu I. stupně. Rekonstrukce se uskutečnila tak, že bylo pořízeno několik fotografií osvětleného vozidla zepředu a z boku, tyto však z bezprostřední blízkosti. K samotné rekonstrukci žalobce namítl, že interiér jeho vozidla je temnější, neboť je oddělen pevnou plechovou překážkou, boční okénka jsou průhledná pouze u řidiče a spolujezdce, ostatní jsou plechová. K tomuto ještě dodal, že nosí tmavý pracovní oděv, jenž je shodné barvy jako bezpečnostní pás. Z bočního pohledu z pravé strany vozidla není možné bezpečnostní pás vidět, neboť kotevní úchyt je ukryt za masivním sloupkem. Dle žalobce ani k jedné z těchto skutečností nebylo při rekonstrukci přihlédnuto. Dle žalobce jsou navíc ve výpovědích samotných policistů nesrovnalosti. Nesrovnalost žalobce spatřuje zejména v tom, že policista U. řídil služební vozidlo, policista K. byl spolujezdec, přesto tento z pravé strany viděl, že řidič vozidla, které jelo nalevo od jejich služebního vozidla, neměl zapnutý bezpečnostní pás.

Závěrem žalobce dodal, že správní orgán I. stupně tím, že neprovedl rekonstrukci způsobem odpovídajícím podmínkám v době údajného spáchání přestupků, nedostatečně zjistil okolnosti, za nichž mělo dojít ke spáchání těchto přestupků, čímž porušil zákon.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl, aby žaloba byla zamítnuta pro nedůvodnost. K věci doplnil, že žalobce v žalobě uvedl v podstatě stejné námitky jako v odvolání, a proto žalovaný v podrobnostech odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí. Pokud se jedná o zjištění zasahujících policistů a jejich nestrannost žalovaný, poukázal na to, že policisté vypovídali po poučení a jejich výpovědi lze považovat za objektivní důkazy, jimiž je prokázáno spáchání přestupků žalobcem. Žalovaný v tomto směru doplnil, že zasahující policisté nemají k žalobci žádný osobní vztah a neznají ho, neboť v rámci služebních povinností kontrolují velké množství řidičů, proto si mohou těžko zapamatovat řidiče, jež spáchá další přestupek s časovým odstupem. V tomto případě byly přestupky zjištěny dvěma hlídkami Policie České republiky, přičemž každá byla v jiném složení.

O žalobě pak soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, a proto se má za to, že souhlas udělil, když byl o uvedeném následku ve výzvě soudu výslovně poučen.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ustanovení § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Soud si u žalovaného vyžádal správní spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Žalobce v tomto případě především namítal, že ze strany správních orgánů nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Žalobce žalobní námitku vztáhnul především k provedení vyšetřovacího pokusu (rekonstrukce), když namítl, že tento pokus nebyl proveden na místě spáchání přestupků, v povětrnostních podmínkách shodných s dobou údajného spáchání přestupku a za jízdy jeho vozidla, ale před budovou, v níž sídlí správní orgán I. stupně. K tomuto doplnil, že (v době spáchání přestupků) byl oblečen do tmavého pracovního oděvu, jenž je shodné barvy, jakou má bezpečnostní pás v jeho vozidle.

Soud předně uvádí, že k procesnímu postupu zjišťování skutkového stavu a hodnocení důkazů jsou i v řízení o přestupku použitelná příslušná ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

Podle ustanovení § 3 správního řádu nevyplývá – li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 citovaného zákona.

Podle ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo,

včetně toho, co uvedli účastníci. K provedení důkazů lze podle § 51 odst. 1 správního řádu užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.

V posuzovaném případě proti sobě stály dvě verze skutkového stavu. Podle verze primárně založené na výpovědi zasahujících policistů žalobce v obou případech řídil motorové vozidlo tak, že za jízdy nebyl na sedadle připoután bezpečnostním pásem. Naproti tomu stojí verze žalobce, jenž tvrdí, že v obou případech byl připoután bezpečnostním pásem.

Pravidla přestupkového práva hmotného i procesního jsou založená, stejně jako pravidla trestního práva, na některých základních zásadách, zejména na presumpci neviny, zásadě *in dubio pro reo*, zásadě postihu za zaviněné jednání (nikoli jen za způsobení škodlivého následku) a požadavku patřičného důkazního standardu, tedy že postih je možný pouze v případě, že bylo prokázáno, že byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty přestupku (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.5.2006, č.j. 2 As 46/2005-55). V řízení o přestupku se proto nelze spokojit s tím, že skutečnost, že obviněný se dopustil přestupku, se jeví být pravděpodobnou, či dokonce nejpravděpodobnější, verzí skutkového děje. Existuje-li pochybnost, tj. ne zcela nepravděpodobná možnost, že skutkový děj se odehrál jinak než tak, že naplňuje všechny znaky skutkové podstaty přestupku, nepřipadá shledání viny spácháním přestupku v úvahu (*in dubio pro reo*). Nejvyšší správní soud vícekrát zdůraznil, že: „v přestupkovém řízení správní orgán rozhoduje o vině přestupce a o trestu za přestupek; zkoumá se tu tedy oprávněnost trestního obvinění v širším slova smyslu, jak je chápe čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikována pod č. 209/1992 Sb. dále jen „Úmluva“). Jak judikatura opakovaně dovodila, platí pro správní trestání obdobné principy jako pro trestání soudní (...).“ (viz rozsudek ze dne 22.1.2009, č.j. 1 As 96/2008-115, publ. pod č. 1856/2009 Sb. NSS).

Nejvyšší správní soud se rovněž opakovaně zabýval otázkou, jak vyhodnotit situaci, kdy jediným důkazem o spáchání přestupku jsou výpovědi policistů, kteří byli přítomni přestupku, přičemž obviněný z přestupku tyto výpovědi zpochybňuje. Za této situace musí správní orgán především vždy vyslechnout policisty jako svědky. Správní orgán by se proto neměl spokojit jako s důkazem pouze s oznámením o přestupku a s úředním záznamem vyhotoveným policisty, neboť jde sice o důkazy přípustné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9.9.2010, č.j. 1 As 34/2010-73, publ. pod č. 2208/2011 Sb. NSS), nicméně pro potřeby správního trestání nemohou takové důkazy postačovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.1.2009, č.j. 1 As 96/2008-115, publ. pod č. 1856/2009 Sb. NSS). V nyní posuzovaném případě správní orgán I. stupně své povinnosti dostál a zasahující policisty jako svědky vyslechl.

Dále je nutné se zabývat otázkou, zda je svědectví policistů dostatečným důkazem. Z judikatury Nejvyššího správního soudu je patrné, že zastává názor, že v případě přestupků pozorovatelných pouhým okem, tj. např. nedání znamení o změně směru jízdy, takový důkaz postačuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2.5.2012, č.j. 8 As 100/2011-70). Přestupek nepřipoutání se bezpečnostním pásem, jenž byl řešen v nyní zkoumaném případě, lze nepochybně zařadit mezi přestupky pozorovatelné pouhým okem, byť obtížně zachytitelné, a proto by věrohodné svědectví policistů představovalo dostatečný důkaz o jeho spáchání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.5.2013, č.j. 6 As 22/2013-27,

publ. pod č. 1264/2013 Sb. NSS). V případě věrohodnosti policistů Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27.9.2007, č.j. 4 As 19/2007-114, formuloval myšlenku, že policistu lze obecně považovat za nestranného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného.

Žalobce ohledně věrohodnosti zasahujících svědků namítl, že dva ze zasahujících policistů zná, z tohoto důvodu k němu, jakož i k projednávané věci, mají subjektivní vztah, protože je jejich výpověď zpochybnitelná. Žalobce dodal, že policistu H. zná od vidění, v minulosti s ním opakovaně řešil přestupkové jednání, přičemž tento dále pokračuje v jeho zastavování a kontrolování.

Soud uvádí, že z předloženého správního spisu nevyplývají žádné skutečnosti, na jejichž podkladě by byl dán důvod pochybovat o důvěryhodnosti či věrohodnosti výpovědi zasahujících policistů. Žalobcem namítaná skutečnost, že byl v minulosti opakovaně kontrolován policistou H., nemůže dle soudu bez přistoupení dalších relevantních okolností v tomto konkrétním případě sama o sobě postačovat k učinění závěru, že tento policista, popř. ostatní zasahující policisté, měli určitý zájem na výsledku tohoto řízení. Tito policisté toliko vykonávali svoji služební povinnost. Ze správního spisu taktéž nevyplývá, že by byly zjištěny okolnosti nasvědčující tomu, že by, byť i jeden ze zasahujících policistů, měl zájem na určitém výsledku tohoto řízení. Žalobce ostatně v jeho průběhu nijak blíže neuvedl, natož aby doložil, jakékoliv další nezbytné skutečnosti, na jejichž podkladě by bylo možno hodnověrně ověřit (prokázat), že některý z těchto policistů měl zájem na určitém výsledku řízení. Z těchto důvodů proto soud námitku týkající se věrohodnosti zasahujících policistů vyhodnotil jako nedůvodnou.

V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22.7.2011, č.j. 7 As 102/2010-86, publ. pod č. 2984/2011, bylo mj. uvedeno, že: „... *při sankčním postihu natolik obtížné zachytitelného jednání, jakým je držení mobilního telefonu v ruce řidičem při řízení vozidla, je otázka přesvědčivosti důkazů zpravidla klíčová a vyjma případů, kdy je jednání řidiče zachyceno například fotografií či videozáznamem, většinou založena na hodnocení výpovědi policistů. Taková výpověď však může být základem pro shledání odpovědnosti řidiče za přestupek zpravidla jen tehdy, je-li její obsah v souladu i s dalšími na této výpovědi nezávisle zjištěnými skutečnostmi.*” Přestupek nepřipoutání se bezpečnostním pásem nesporně představuje obtížně zachytitelné protiprávní jednání. Z tohoto důvodu je třeba klást vyšší nároky na přesvědčivost důkazů, když je nezbytné zejména porovnávat obsah výpovědi policisty s dalšími na této výpovědi nezávisle zjištěnými skutečnostmi.

Zdejší soud se závěry Nejvyššího správního soudu zcela ztotožňuje. V tomto ohledu je však nutné dodat, že v případech posuzovaných Nejvyšším správním soudem proti sobě stály vždy pouze výpovědi zasahujících policistů oproti výpovědím obviněných z přestupků. V nyní projednávaném případě je ovšem situace rozdílná. Tento případ se totiž od věcí posuzovaných Nejvyšším správním soudem odlišuje právě tím, že skutkový stav zjištěný správním orgánem I. stupně, jenž byl následně bez výhrad arobován žalovaným, je kromě výpovědi zasahujících policistů a žalobce současně utvářen i tím, co bylo správním orgánem I. stupně zjištěno v rámci ohledání vozidla žalobce. V této okolnosti pak spočívá zásadní odlišnost od případů posuzovaných Nejvyšším správním soudem. Lze proto shrnout, že závěr Nejvyššího správního soudu nelze aplikovat tehdy, pokud je skutkový děj tvořen nejen výpověďmi zasahujících policistů, ale zároveň i dalšími okolnostmi, jež skutkový děj popsany policisty dotvářejí.

Dle ustanovení § 52 správního řádu platí, že: „*Účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.*“ Předmětné ustanovení obsahuje možnost, nikoliv však povinnost, aby správní orgán provedl důkazní prostředek navržený účastníkem správního řízení. Uvedené tak znamená, že správní orgán I. stupně nebyl nijak povinen provést žalobcem navržený vyšetřovací pokus, a to např. pro nadbytečnost. Tento závěr by platil zejména tehdy, pokud by se správní orgán I. stupně domníval, že stav věci je zjištěn dostatečně, nejsou o něm pochybnosti, a tudíž výpovědi zasahujících policistů postačují k závěru, že skutkový stav je zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu, pročež provedení procesního úkonu navrženého žalobcem lze vyhodnotit jako nadbytečné.

Správní orgán I. stupně se ovšem v dané věci rozhodl provést ohledání vozidla žalobce. Pokud se rozhodl postupovat tímto způsobem, přičemž skutečnosti zjištěné v rámci ohledání vozidla následně vyhodnotil v neprospěch žalobce, je potřebné, aby při provádění tohoto důkazního prostředku byly dodržovány a respektovány základní zásady dokazování. Je tomu zejména z důvodu, aby informace či poznatky získané při ohledání vozidla žalobce, tedy důkazy, byly správním orgánem I. stupně v rámci dokazování zjištěny v souladu se správním řádem, a tím byla zajištěna jejich procesní použitelnost.

Ohledání vozidla žalobce lze podřadit důkazu ohledání věci dle ustanovení § 54 správního řádu, třebaže žalobce spíše než samotné ohledání věci, tj. svého vozidla, navrhoval provedení vyšetřovacího pokusu, popř. rekonstrukce. Obecně platí, že vyšetřovacím pokusem se zjišťuje, ověřuje nebo upřesňuje, zda se stala nebo mohla nastat určitá skutečnost, nebo naopak se nestala nebo nemohla nastat, anebo za jakých podmínek se tak stalo nebo nestalo. Účel vyšetřovacího pokusu spočívá zároveň v tom, že by měl probíhat za podmínek maximálně blízkých se těm, které existovaly např. v době spáchání přestupku. **Podobnost podmínek** provádění vyšetřovacího pokusu je jedním z rozhodujících předpokladů hodnověrnosti tohoto úkonu a jeho výsledku.

V souvislosti s uplatněnou žalobní námitkou ve spojení s právě předešlými skutečnostmi je nutno správnímu orgánu I. stupně vytknout, že při ohledání vozidla žalobce zcela rezignoval na to, aby při provádění tohoto důkazního prostředku byla nastolena alespoň určitá elementární míra podobnosti se situací, při níž mělo dojít ke spáchání přestupků. Jedná se především o to, že správní orgán I. stupně z hlediska zabezpečení podobných podmínek, jaké byly při spáchání přestupků, nezajistil alespoň to, aby žalobce při ohledání vozidla měl na sobě shodné oblečení, jež měl mít v době spáchání přestupků. Z fotografií pořízených při ohledání vozidla je zřetelné, že žalobce byl v době pořízení těchto fotografií oblečen do světlé košile. Žalobce však v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a posléze i v žalobě, konsekventně tvrdil, že v době spáchání přestupků byl oděn v tmavém pracovním oděvu, jenž je shodné barvy jako bezpečnostní pás jeho vozidla. Vyvstává proto zásadní otázka, zda by byl bezpečnostní pás vidět takto zřetelně i v případě, pokud by byl žalobce při provádění ohledání vozidla oblečen v totožném tmavém pracovním oděvu, který měl v době spáchání přestupků. Protože žalobce však při ohledání vozidla nebyl oblečen do tmavého pracovního oděvu, nelze na tuto otázku kvalifikovaně odpovédět.

Jelikož ohledání vozidla žalobce nebylo správním orgánem I. stupně uskutečněno tak, aby byla zajištěna podobnost podmínek, které byly při spáchání přestupků, minimálně z hlediska toho, v čem byl žalobce v inkriminované době oblečen, nelze z tohoto důvodu

realizované ohledání vozidla žalobce považovat za řádně provedený důkazní prostředek. V takovém případě pak nutně platí, že nebyl-li důkazní prostředek proveden řádně, je zcela vyloučeno, aby informace či poznatek zjištěný při provádění tohoto důkazního prostředku, tj. výsledky dokazování, mohly být vůbec považovány za důkazy, čímž je vyloučena jejich procesní použitelnost. Nepřipadá proto v úvahu, aby správní orgán I. stupně následně tímto nedostatečným a tudíž nepoužitelným způsobem zjištěný důkaz vyhodnotil tak, že tento důkaz ve spojení s výpověďmi zasahujících policistů dotváří skutkový děj a z toho plynoucí závěr, že žalobce nebyl v obou případech připoután bezpečnostním pásem. Tento závěr má nezbytně za následek, že z důvodu procesní nepoužitelnosti informací a poznatků zjištěných při ohledání vozidla žalobce předložený správní spis potom neobsahuje žádné jiné důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch tvrzení zasahujících policistů. Vzhledem k tomu, že správní orgán I. stupně výpovědi zasahujících policistů vyhodnotil v tom směru, že výlučně na podkladě těchto výpovědí není skutkový stav zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu, pročez přistoupil k ohledání vozidla žalobce, tak za situace, kdy ohledání vozidla žalobce nebylo soudem shledáno jako řádné provedení důkazního prostředku, když současně správní orgán I. stupně jiným způsobem skutkový stav dané věci nezjišťoval, nelze než konstatovat, že správním orgánem I. stupně nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci. Skutkový stav proto vyžaduje zásadní doplnění.

Soud dále považuje za vhodné poznamenat, že je pravdou, že žalobce předmětnou námitku vznesl až v rámci odvolacího řízení. V tomto ohledu je však zároveň nezbytné vzít v potaz, že obviněný z přestupku má právo vznášet tvrzení, námitky atd. po celou dobu správního řízení, a tedy i v rámci odvolacího řízení. Z tohoto důvodu je proto vyloučeno, aby se žalovaný s touto odvolací námitkou vypořádal toliko konstatováním, že žalobce byl přítomen provádění ohledání vozidla, kde se na místě mohl vyjádřit ke způsobu provedení ohledání a způsobilosti správního orgánu I. stupně k provedení tohoto úkonu, což však neučinil.

Pokud tedy žalovaný v odvolání namítl, že v době spáchání přestupků byl oděn do pracovního oděvu tmavé barvy, jenž je shodné barvy jako bezpečnostní pás v jeho vozidle, přičemž v době provedení ohledání vozidla byl oblečen do světlé košile, bylo povinností žalovaného se touto žalobní námitkou nejen zabývat, nýbrž se s ní i řádně vypořádat. Jedině poté by případně žalovaný mohl učinit závěr, že skutkový stav byl správním orgánem I. stupně skutečně zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Žalovaný se ovšem námitkou mimo shora zmíněné konstatování nijak blíže nezabýval, pročez se s ní ani nemohl řádně vypořádat. Z tohoto důvodu proto nemůže obstát závěr žalovaného, že v projednávané věci byl zjištěn skutkový stav ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu.

Žalovaný měl především s ohledem na uplatněnou odvolací námitku, když tak neučinil správní orgán I. stupně, zajistit, aby se provedení důkazního prostředku, tj. ohledání vozidla žalobce, uskutečnilo za podobných podmínek, při nichž mělo dojít ke spáchání přestupků. Žalovaný měl tudíž zejména zabezpečit, aby žalobce při provádění ohledání vozidla byl oblečen do tmavého pracovního oděvu. Tím by se jednak zajistila procesní použitelnost takto provedeného důkazního prostředku a zároveň by se ověřilo, zda lze i za této skutkové situace pouhým pohledem do auta vidět, že je žalobce připoután bezpečnostním pásem. Žalovaný ovšem v rámci odvolacího řízení žádné procesní kroky v tomto ohledu neučinil, nijak se např. nesnažil doplnit skutkový stav zjištěný správním orgánem I. stupně, když tento naopak bez dalšího přejal a akceptoval.

Z uvedeného je zřejmé, že správní orgán I. stupně a žalovaný při svých závěrech ohledně skutkového děje vycházely z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Je tomu z důvodu, že poznatky, jež vyšly při ohledání vozidla žalobce, z nichž posléze správní orgán I. stupně, jakož i žalovaný, vyšly při vyhodnocení skutkového stavu a formulování závěru, že žalobce řídil vozidlo bez zapnutého bezpečnostního pásu, nelze s ohledem na shora zmíněné nedostatky týkající se provedení ohledání vozidla žalobce pokládat za procesně použitelné důkazy. Pokud tedy za situace, kdy se správní orgán I. stupně usoudil, že ke zjištění skutkového stavu, o němž nebudou v souladu s ustanovením § 3 správního řádu důvodné pochybnosti, je nezbytné provést ohledání vozidla žalobce, přičemž následně provedení tohoto důkazního prostředku soud vyhodnotil jako procesně nepoužitelné, je evidentní, že skutkový stav v projednávané věci vyžaduje zásadní doplnění.

Soudy ve správním soudnictví slouží primárně k přezkumu činnosti správních orgánů, proto nemohou jakkoliv nahrazovat jejich činnost. Je tak vyloučeno, aby soud v tomto konkrétním případě v naznačeném rozsahu nahradil provedením vlastního dokazování činnost správního orgánu I. stupně, potažmo žalovaného. Lze proto shrnout, že správní orgány svá rozhodnutí zatížily vadou řízení spočívající v tom, že skutkový stav, který vzaly za základ svých rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění. Tento závěr v konečném důsledku rovněž znamená, že žalobní námitka žalobce ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu byla důvodná.

Dále je třeba zmínit, že se žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou žalobce, v níž namítl rozpor ve svědeckých výpovědích zasahujících policistů ohledně spáchání druhého přestupku dne 9.5.2012. Z výsledku zasahujících policistů vyplynulo, že tohoto dne jeli v Děčíně po Novém mostě v levém jízdním pruhu, když přitom z pravé strany předjížděli vozidlo žalobce, přičemž policista K. si všiml, že žalobce není připoután bezpečnostním pásem, pročež jej následně zastavili. Z vyjádření žalobce naopak plyne, že zasahující policisté jej předjeli z pravé strany v okamžiku, kdy jel po Novém mostě v levém jízdním pruhu.

Žalovaný se s touto odvolací námitkou nijak nevypořádal, resp. v odůvodnění svého rozhodnutí neuvedl, proč se právě přiklonil k verzi skutkového děje, jež vycházela ze svědectví zasahujících policistů. Žalovaný se tudíž nevypořádal s tím, zda v případě správnosti tvrzení žalobce policista Kalina vůbec mohl vidět do kabiny vozidla žalobce. Zjistit tuto skutečnost by bylo potřebné především proto, že vozidlo žalobce Volkswagen Transporter sice spadá do kategorie osobních motorových vozidel, ovšem druhově se jedná o montážní vozidlo, jež je běžné mluvě označováno jako užitkové vozidlo, v němž řidič sedí výše v porovnání s běžným osobním motorovým vozidlem. Z tohoto důvodu by bylo potřebné zjistit, zda zejména k rozměrům obou vozidel, jejich vzájemné vzdálenosti a postavení na silnici, připadá v úvahu, aby policista K. viděl žalobce nepřipoutaného bezpečnostním pásem. Nic takového však ve správním řízení nebylo zjišťováno ani zvažováno. Nebylo především zjišťováno, kde konkrétně se předmětná vozidla v okamžiku předjížděcího manévru nacházela. Z výpovědí zasahujících policistů shodně vyplývá, že v okamžiku, kdy předjížděli vozidlo žalobce, jeli po Novém mostě v Děčíně v levém jízdním pruhu. Žalobce ovšem tvrdí, že jej policejní vozidlo předjelo z pravé strany, z čehož vyplývá, že policejní vozidlo pro předjížděcí manévr užilo pravý jízdní pruh. Žalobce totiž v tomto směru tvrdí, že v okamžiku předjížděcího manévru to byl naopak on, kdo jel v levém jízdním pruhu po Novém mostě v Děčíně. Žalovaný se však s tímto rozporem, který byl žalobcem namítnut v rámci odvolání,

nijak nevypořádal. V dalším řízení bude proto nezbytné, aby se žalovaný, popř. správní orgán I. stupně, i s touto námitkou řádně vypořádaly.

S ohledem na uvedené skutečnosti lze uzavřít, že skutkový a právní závěr, z něhož vycházely oba správní orgány, že se žalobce dopustil přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, není postaven najisto a vyžaduje doplnění. Správní orgány vzaly za prokázanou jednu variantu průběhu skutkového děje vycházejíce zejména z výpovědí zasahujících policistů, aniž by se zároveň řádně zabývaly a vypořádaly s námitkou žalobce, že v době spáchání přestupků byl oblečen do tmavého pracovního oděvu, který je totožné barvy jako bezpečnostní pás v jeho vozidle. Bylo proto porušeno ustanovení § 3 správního řádu, neboť nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgány obou stupňů tak svá rozhodnutí zatížily vadou řízení spočívající v tom, že pro svá rozhodnutí vzaly za základ skutkový stav, jež vyžaduje zásadní doplnění. Jedná se proto o vadu řízení dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.

Soud proto s poukazem na ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. přikročil výrokem ad I. ke zrušení rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, když současně ve smyslu ustanovení § 78 odst. 4 s.ř.s. také rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení bude žalovaný dle ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.

Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto soud výrokem ad II. podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 3.300,- Kč, která se skládá z částky 3.000,- Kč za zaplacený soudní poplatek a z částky 300,- Kč představující paušální náhradu hotových výdajů. V této souvislosti považuje soud za nutné poukázat na nález Ústavního soudu ze dne 7.10.2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, v němž bylo uvedeno, že: „Zásadu rovnosti účastníků řízení ve smyslu článku 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod naplňuje přiznání paušální náhrady coby náhrady hotových výdajů podle jejich demonstrativního výčtu v § 137 odst. 1 občanského soudního řádu i účastníkovi řízení, který advokátem zastoupen není, a to v situacích, v nichž by účastníkovi řízení zastoupenému advokátem byla přiznána taková náhrada podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu.“ Dle ustanovení § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů, náleží advokátovi náhrada účelně vynaložených hotových výdajů v souvislosti s poskytnutím právní služby ve výši 300,- Kč za jeden úkon právní služby, nedohodl-li se advokát s klientem na jiné paušální částce. V posuzovaném případě žalobce učinil toliko jeden úkon, a to podání žaloby. Jelikož měl žalobce ve věci plný úspěch, pročež se jedná o situaci, kdy by mu při zastoupení advokátem náležela paušální náhrada hotových výdajů, soud proto s přihlédnutím k judikатурním závěrům učiněným Ústavním soudem v citovaném nálezu žalobci rovněž přiznal částku ve výši 300,- Kč, jež právě představuje paušální náhradu hotových výdajů.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 26. února 2015

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová